

MARIOTOVI DEDIČI

—→ Predurčenie ←—

—→ MARJA HOLEČIOVÁ ←—

FRAGMENT

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Mariotovi dediči 3 – Odhodlanie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Predurčenie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

Venujem
trom výnimočným osôbkam –
drahému Feroslavovi za to, že mi vnukol nápad,
a Anitke s Livkou za to, že mi dodali
odvahu zrealizovať
ho.

Obsah

Prológ – Neželané stretnutie	7
1. Dve smiešne slová	13
2. Rozprávka za siedmimi horami	20
3. Metojov zmysel pre humor	30
4. Ach, tie rodinné vzťahy	37
5. Život naruby	51
6. Predsudky	58
7. Byť atrakciou	69
8. Prísahy	78
9. Mursovi potomkovia	83
10. Metojove komnaty	96
11. Osobný pobočník	103
12. Zakliata vuznoška	110
13. Diera v pamäti	121
14. Trpasličie tajomstvá	129
15. Nezvestný	134
16. Prútky verzus pištole	143
17. Liečenie	152
18. Nevraživosť profesorov	159
19. Záhadná jasnovidka	166
20. Vyrovnání	174
21. Veľa otázok, málo odpovedí	180
22. Čarodejník	188
23. Za dverami sa skrýva odpoveď	197
24. Výročné prípravy	205
25. Objavenie priateľstva	215
26. Ludrefora	224
27. Nečakaná nástraha	238
28. Bzducha alebo rytier	243
29. Stará intrigánka	250
30. Záhadné iskričky	258

31. Odhalenia Henricha Arabesa.....	267
32. Najkrajší darček	279
33. Odhodlaná	289
34. Bedina moc.....	301
35. Lepšie ako násilie.....	308
36. Tajomstvá Komory.....	315
37. Vinníci a Zradcovia.....	328
38. Falošná podoba.....	333
39. Drobná návšteva.....	340

Prológ

Neželané stretnutie

Dvere sa s hrmotom roztvorili. Grigorias preglgol. Vedel, že bude musieť čeliť jeho hnevu, no dúfal, že sa stihne pripraviť. Silný vietor prefukoval cez škáry pevnosti a zavýjal ako na poplach.

Vysoký mocný muž vošiel dnu a rýchlymi krokmi sa k nemu približoval.

Grigorias vedel, že nemôže prejať strach, to by ho ešte viac rozzúrilo. Zhlboka sa nadýchal a jeho zrak sa stretol s hrozivými tmavými očami. Čakal to najhoršie.

„Grigorias Zka!“ zreval muž. Jeho hlas sa ozýval po celej pevnosti ako ohromné dunenie zvonov. Vyvolával hrôzu dokonca aj u Grigoriasa.

„Pane,“ vysúkal zo seba tak pokorne, ako mu to jeho hrdosť dovolila.

Zrazu jeho ruka bolestivo zovrela Grigoriasov krk: „Teraz... teraz som tvoj pán, Grigo? A vtedy, keď si sa...“

„Všetci máme svoje tajomstvá, Marioto!“ precedil pomedzi zuby, no okamžite to olutoval. Zovretie ešte zosilnelo a on len ťažko lapal po dychu.

„Tajomstvá!“ zopakoval Marioto. „Tie prekliate tajomstvá!“ Od zlosti nedokázal ďalej pokračovať, no nevytiahol prúťik, takže Grigo vedel, že to najhoršie mu zatiaľ nehrozí.

„No tak, Marioto,“ zašepkal, „obaja vieme, že ma nezabiješ... Nemôžeš! Vyzúriť sa môžeš tam!“ pohľadom ukázal na zatvorené dvere. Marioto ho pustil a Grigo sa po stene zosunul až na zem. Masíroval si ubolený krk, prerývane dýchal, ale bol spokojný.

Nech bude Mariotova pomsta akákoľvek, teraz sa musí sústrediť na iný boj. A Grigo vedel, že ten ho dostatočne vyčerpá.

Marioto hľadel na vysoké tmavé dvere a zaťal päste silou, ktorá by menšieho tvora iste pripravila o život.

Provokatívne sa zasmial: „Urobil som ti láskavosť, nie? Vďaka mne sa proti nej konečne môžeš postaviť a dokázať, že si ten správny vodca! Že si sa vzdal predchádzajúceho života a všetkého, všetkých, čo ťa s ním spájali. Dokáž, že si hodný svojho postavenia!“

Neodpovedal, len zúrivo hľadel na zatvorené dvere. Grigo vedel, na čo myslí. Marioto sa tomuto okamihu celé roky vyhýbal a teraz, bez varovania, bez času na rozmyslenie, sa musel postaviť proti nej a definitívne zahodiť celú svoju minulosť.

„Vieš, čo musíš urobiť, však?“ polohlasne sa ho spýtal. „Marioto! Vieš, čo je tvojou povinnosťou! Všetci to od teba očakávajú!“

Marioto odtrhol zrak od dverí a prebodol Griga zúrivým pohľadom. „Nik,“ v jeho hlase sa ozývalo desivé nebezpečenstvo, „nik mi nebude prikazovať, čo mám alebo nemám urobiť, Zka! Ani ty! Nemusím vám dokazovať, že som váš vodca, lebo ja ním som!“ Oči mu svietili od zlosti. „Nemáš právo miešať sa do môjho života, nemáš právo rozhodovať za mojím chrbtom a nemáš najmenšie právo radiť mi, čo mám urobiť!“ Grigorias cítil, ako ho pohľadom pomaly dvíha zo zeme. Snažil sa nepodľahnúť panike: „Ak ma nebudeš rešpektovať ako svojho pána, zabudnem na všetko, čo nás kedý spájalo, a bez milosti ťa zabijem! Nechcel som ju vidieť, lebo minulosť som vymazal, a nie preto, že sa jej bojím, ty idiot!“ Keď si s Grigoriasom hľadeli do očí, opäť ho pevne zovrel pod krkom a pritlačil k stene. „S tebou si to vybavím, hneď ako skončím s ňou...“ naklonil sa k nemu, akoby si chcel lepšie vychutnať utrpenie v každom svojom slove. „Ty vieš, Grigo, že zradu vždy trestám prísne. Veľmi prísne.“ Grigova tvár strácala aj posledné zvyšky farby. Marioto šepky dodal: „To, čo si urobil, bolo horšie ako zrada!“

Potom ho pustil a prudko otvoril dvere. Grigo sa pozviechal až o niekoľko minút.

Kľáčala na zemi, vyčerpaná, s pocitom úplnej bezmocnosti. Zrazu sa dvere roztvorili a dnu vošiel Marioto. Spotené ruky si utrela do džínsov a stonajúc vstala. Nech ju to bude stáť čokoľvek, postaví sa mu čelom! Nič iné jej ani nezostávalo. Vedela, že nádej na slobodu sa už vytratila, ale o dôstojnosť prísť nechcela. Tá jej ešte zostala.

Zastal len niekoľko krokov od nej. Premeral si ju skúmvým pohľadom. „Dúfal som, že ťa už nikdy nestretnem,“ zašepkal s toľkou nenávisťou, až to ju samu prekvapilo. A zranilo. Bolo to už tak dávno, no predsa nedokázala zabudnúť na všetko, čo s ním prežila! Nikdy by si nebola pomyslela, že budú niekedy stáť zoči-voči ako nepriatelia. Kedysi ho tak veľmi milovala! Hnevala sa na seba, že tie spomienky a city nedokázala v sebe úplne potlačiť ani teraz.

On s tým očividne nemal problém.

„Dúfala som, že keď ťa nabudúce uvidím, už budeš mŕtvý!“ vyštekla tak zlostne, ako len dokázala. V ruke pevne zovrela svoj meč Meridit.

Uškrnul sa: „Milá Melánia, ty by si chcela zabiť neporazitelného?“

„Milý Marioto,“ do oslovenia vložila toľko irónie ako on, „nezabúdaj, že v mágii je možné všetko. Stačí len nájsť to správne zaklínadlo!“

Zasmial sa a vyzývavo rozopál ruky. „Tak prosím, Mel! Máš príležitosť! Zabi ma!“ naklonil sa k nej. „Znič ma!“

Prižmúrila oči. Tušila, že tento rozhovor nikam nevedie. Tušila, že to je len predohra boja, a vedela, ako sa ten boj napokon skončí. Nemala nádej na útek a ani najmenšiu nádej na víťazstvo – Marioto bol veľmi mocný a ona veľmi slabá. Ocitla sa v slepej uličke a na jej konci videla už len jediné – smrť. „Nenávidím ťa,“ zašepkala tak ticho, že ju mohol počuť iba on. Srdce jej bilo ako splašené. Nechcela to ďalej natahovať.

Na chvíľu zatvorila oči a svoje posledné myšlienky venovala jej... svojej dcére. Jedinej bytosti, ktorú milovala a nemusela sa báť, že ju niekedy sklame. Jej fotografiu cítila vo vrecku džínsov. Bola to jediná bytosť, pre ktorú sa jej oplátilo žiť.

Keď otvorila oči a videla jeho arogantnú a vyzývavú tvár, nenávidela ho ešte viac ako kedykoľvek predtým! Preňho prišla o svoju dcéru! Len preňho!

Premenila Meridit na meč a zahнала sa. Marioto zrazu držal v ruke svoj Antiochos, čo sa zmenil na palicu a odrazil Melániin útok s takou ľahkosťou, akoby sa len zahnal za otravnou muchou. Ďalší úder zablokoval s takou obrovskou silou, až Mel odsotilo a takmer stratila rovnováhu.

Nedoprial jej ani chvíľu na spamätanie.

Jeho palica sa náhle zmenila na meč a zaútočil ním, skôr ako sa mu stihla uhnúť. Poranil ju na pleci. Cítila, ako jej teplé pramienky krvi stekajú po roztrasenej ruke, ale nemala čas venovať im pozornosť. Marioto útočil opäť s ešte väčšou razanciou.

Vedela, že takému úderu by nedokázala vzdorovať, ani keby bola pri sile, a tak sa len skrčila a prekotúľala nabok. Chcela mu podraziť kolená, Marioto však všetky jej pokusy zastavil. Zahnal sa a bez najmenších problémov rozlomil jej Meridit na dve časti. Po celej miestnosti sa ozval ohlušujúci tresk. Ruky sa jej od nárazu roztriasli ako po zásahu chvejivého zaklínadla. Hrdlo jej zovrelo, jej tvár ožiarila krvavočervená žiara. Ešte nikdy nič podobné nevidela, ale bola si istá, že v ruke jej zostal len kúsok meča bez najmenej magickej moci. Tak ako sa pomaly vytrácali červené iskry pred jej očami, tak sa vytrácala aj mágia z jej Meridit a ju nechávala úplne bezmocnú.

„Nikdy si nemala šancu vyhrať,“ povedal zlostne.

Odtrhla pohľad od Meridit, zodvihla bradu a odhodlane a zároveň rezignovane zašepkala: „... ale aspoň zomriem so ctou, Marioto!“ V jej hlase mohol počuť všetko, čo celé roky v sebe dusila, čo si odmietala priznať. Počít krivdy, nenávisť, zúfalstvo, samotu, nenaplnené sny. Kedysi bol pre ňu celým životom, teraz sa stane tým, kto ju o život pripraví.

Zaútočila naňho zvyškom Meridit, ktorý jej ešte zostal v ruke. Do toho úderu vložila celú svoju silu, všetko odhodlanie, hoci si uvedomovala, že prehrala už dávno predtým, ako vošiel do miestnosti.

Keď do dediny Lubietová prileteli Mariotovi vojaci, nik z miestnych na nich nezaútočil. Všetkých bojaschopných dedinčanov zaujímala krvácajú-

ca žena, ktorú priniesli. Navyše nik z nich by sa neodvážil bezhlavo bojovať proti toľkej presile. Sluhovia mohli bezpečne položiť krvácajúcu na chodník a vrátiť sa k svojmu pánovi.

„To je Mel!“

„Melánia!“ rozliehalo sa po ulici. Obyvatelia Lubietovej vybiehali zo svojich domovov ku krvácajúcej žene a volali o pomoc. Niektorí sa ju pokúšali zodvihnúť, ale ona im v tom zabránila. „Zavolajte Metoja... Metoja,“ šepkala. „Metoj... Metoj...“

Dedínčania sa predierali k nej. Snažili sa zistiť, čo sa stalo, vyliečiť jej rany. Keď k nim rýchlymi krokmi prišiel vysoký starý muž so strnulým výrazom na tvári, s rešpektom začali ustupovať, aby mu uvoľnili cestu k Melánii.

„Metoj...“ opakovala stále.

Kľakol si a bez toho, aby sa na ňu pozrel, položil ruky nad jej ranu na hrudi. S námahou položila svoju ruku na jeho. „Nemá to zmysel,“ zašepkala, „prosím... prosím, počúvaj ma!“

Starec sa na okamih zarazil, no potom privrel oči a začal šepkať liečivé formuly.

„Nie!“ vykrikla slabým hlasom. „Toto už nevyliečiš, musíš...“ Telom je prešiel bolestivý kŕč, ktorý jej zabránil pokračovať. Zastonala. Nie, musí im to povedať! Musí to urobiť, skôr ako bude neskoro!

S vypätím posledných síl odsotila Metojove ruky, márne sa pokúšajúce vyliečiť ju, a dokončila: „Musíš ma vypočuť!“

Konečne sa na ňu pozrel. V jeho očiach sa na chvíľu zjavilo strašné zúfalstvo, no potom ho vystriedala nevyspytateľná maska. Tá, na ktorú bola zvyknutá po celý život. „Nemala si tam ísť...“ povedal tónom, z ktorého jasne cítila, že už pochopil, aké strašné sú jej zranenia. Už aj on pochopil, že zomiera.

Lubietovčania sa hmýrili okolo ako mravce, kadečo si šepkali, no nik z nich nemal odvahu prehovoriť nahlas. Boli zdesení a napätí zároveň.

„Marioto,“ šepkala Melánia, „Marioto má dcéru.“ Ledva lapala po dychu. Cítila, ako sa jej z tela vytrácajú posledné zvyšky života. „Ja mám dcéru. Ukryla som ju pred ním v starej... starej Nitre. U Ivana... prosím,“ hovorila veľmi vzrušene, ale čoraz viac ju prerušovala silná bodavá bolesť.

„Prosím, postaraj sa o ňu. Ochráň ju.“ Chcela zovrieť jeho ruky, ale sily jej dochádzali. Zašepkala: „Odpusťte mi...“

Zrazu jej ruky ochabli. Nevidela už ani Metojovu vráskavú tvár, ktorá sa nad ňu skláňala. Akoby mala pred očami tmavý, desivý závoj, cez ktorý už neprenikalo nijaké svetlo zo sveta živých. Jediné, čo vnímala, bola tá ostrá, neznesiteľná bolesť, rozlievajúca sa po celom tele. Poslednýkrát zalapala po dychu, potom tá krásna tvár ovisla v starcovom náruči a jej oči sa navždy zatvorili.

Jantárový amulet na jej krku sčernel.

Jej posledné slová spôsobili medzi dedinčanmi veľký rozruch. Tí, čo ich počuli, boli šokovaní a nevedeli, či ju majú ľutovať, alebo nenávidieť. Ostatní plakali. Správa sa však šírila veľmi rýchlo a plač sa zaraz menil na úžas až opovrhnutie.

Niektorí k správe niečo pridali, iní ju prekrútili (možno ju zle počuli, možno ich priveľmi šokovala), takže medzi poslednými v zástupe Ľubietčanov sa už hovorilo:

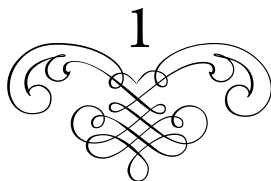
„... že Mel ukrývala syna Ivana s nejakým starým Nitranom.“

„Melánia mala dcéru s Ivanom.“

„S Ivanom od nás?“

„Samozrejme, že od nás!“

Tí na konci si mysleli, že otec jej dieťaťa patrí k nim a určite to nie je Marioto, takže všetko bolo v poriadku. Plakali ďalej.

Dve smiešne slová

„Vyzerajú ako mafiáni.“

„Nehovorím, že to nie je vtipné,“ namietala Mija. Sedela v školskej šatni a veľmi skepticky hľadela na prácu svojich spolužiakov. Už od rána jej žalúdok zvierala nepríjemná, tupá bolesť. Nemala náladu na hádky, no s ich nápadom jednoducho nesúhlasila a nemohla mlčať. „Nechápem, na čo je to dobré...“

Jej spolužiak Andy sa k nej otočil a veľmi pomaly, akoby to vysvetľoval malému dieťaťu, odvetil: „Sme deviataci. O pár mesiacov túto školu definitívne opustíme... Musíme po sebe predsa niečo zanechať. Vykonať niečo, aby na nás ešte dlho spomínali! Rozumieš?“

„Školský rok sa ešte len začal,“ pripomenula mu rázne. „Myslíš, že keď to tu bude po celý rok visieť, nik si to nevšimne? Veď ešte dnes to uvidí naša upratovačka!“

Všetci sa zasmiali. Andymu sa na tvári rozhostil víťazoslávny úsmev. Ukázal na plagát oproti Miji. „Tento plagát nám priniesla sama pani upratovačka... Učiteľov má zrejme v láske rovnako ako my. Hovorila, že sa vôbec nenarobia tak ako ona a majú omnoho vyššie platy a blá-blá-blá...“

Mija sa pri pohľade na plagát polonahého kulturistu uškrnula. Hlavu mal prelepenú fotografiou riaditeľky školy.

Z jednej strany šatne bola stena a z druhej mreže, ktoré ju oddeľovali od

susednej šatne. Stena bola zvyčajne prázdna, kde-tu bola špina po desiatej alebo stopa po špinavých topánkach. Od dnešného dňa ju však nahusto pokrývali plagáty s kulturistami, zvieratkami či polonahými hviezdami s hlavami členov učiteľského zboru.

„Mija, prepána, nebuď taká strachopudka! Nik na to nepríde!“ zapojila sa do rozhovoru aj jej kamarátka Kača. „A keby aj, no a čo? Trochu nám vynadajú...“

Mija si rezignovane sadla na lavičku: „Lenže váš otec nie je jednou z obetí tohto pamätného kúska...“ Občas bolo obrovskou nevýhodou chodiť do tej istej školy, kde učil aj jej otec... Síce len adoptívny, no iného v živote nemala a na nikom jej nezáležalo viac ako na ňom.

„Podľa mňa je fajn, on to zoberie s nadhľadom,“ presviedčal ju Andy a opäť pokračoval v lepení ďalších plagátov.

„On áno, ale riaditeľka sa určite našte, a ak budem mať problémy s riaditeľkou, budem mať problémy aj s ním!“ Potom mávla rukou: „Kašlite na to, aj tak už na tom nič nezmením...“

Nemusela im to dvakrát opakovať. Bez váhania pokračovali ďalej v práci a dobre sa zabávali na obrázku žirafy, kam prilepili hlavu jej oca, Ivana Vilhana.

Mija si nemohla pomôcť, ale odmalička mala radšej pocit bezpečia a istoty, že jej nič nehrozí. Nikdy netúžila púšťať sa do takých nezmyselných ‚dobrodružstiev‘, aké práve podnikali jej spolužiaci. Nemala však síl zabrániť im v tom. A tak jej nezostávalo nič iné, len sa usmiať, keď namiesto hlavy nahého batolaťa nalepili fotografiu pani Denglovičovej, učiteľky prírodopisu.

„Je rozkošná,“ uškrnula sa.

Po celej šatni sa rozliehal hlasný smiech. Ten však zrazu stíchol. Všetky oči sa upreli k dverám, kde stáli dvaja neznámi muži v oblekoch. Na tvári mali akýsi zvláštny, nevyspytateľný pohľad.

„Hľadáme slečnu Vilhanovú,“ povedal jeden z nich. Tmavé vlasy mal ulízané dozadu, ruky prekrížené na hrudi, oči prižmúrené. Tváril sa, akoby šlo o veľmi dôležitú akciu.

Mija nasucho preglgla. Tých mužov nepoznala, nikdy v živote ich nevi-

dela. Odkiaľ vedia jej meno? Podľa vzhľadu usúdila, že nemajú ani tridsať rokov, takže to nemôžu byť ani ocovi starí priatelia.

Druhý, ryšavý muž s rovnako vážnym pohľadom, no nie s takými pedantne upravenými vlasmi, blúdil pohľadom po celej miestnosti. Keď sa jeho oči stretli s Mijinými, nenápadne kývol hlavou jej smerom, aby ju ukázal svojmu kolegovi.

Ničomu nerozumela. Ako je možné, že ju spoznali. Bola si stopercentne istá, že nikdy predtým ich nevidela.

Andy sa otočil k Miji a prerušil ticho, ktoré nastalo po ich príchode: „Slečna Vilhanová, máte návštevu...“

Hrdlo jej stiahlo. Podišla bližšie k mužom, ale viac sa k nim nemienila priblížiť. Ani trocha sa jej nepáčili.

„Starešina Metoj chce s vami hovoriť,“ povedal muž s ulízanými vlasmi.

Miji sa zazdalo, že pri pohľade na ňu znervóznel. Nadvihla obočie. „Starešina Metoj?“ zopakovala. *Kto to je?*

„Podťe, prosím, s nami,“ požiadal ju mierne.

Už len pri tej myšlienke mala chuť zutekať. Ísť s týmito mužmi? Srdce jej bilo ako splašené, keď odvetila: „Nemôžem. Idem domov, čakám... čakám len na svojho otca.“

Ulízanec pri jej poslednej vete zbledol.

Druhý muž však zachoval chladnú hlavu a opäť zopakoval: „V tom prípade vám znova pripomínam, že starešina Metoj vás žiada o rozhovor.“ Tie dve smiešne slová zdôraznil, akoby to bola akási šifra, ktorej mala rozumieť.

„A ja vám v tom prípade znova pripomínam, že čakám na svojho otca. A pôjdem domov len s ním!“ trvala na svojom.

Obaja muži znervózneli. Mija za sebou počula nepokojný šepot. Vtom si čosi uvedomila! Ak tí dvaja stoja teraz pred jej šatňou, museli prejsť okolo vrátnice. Lenže vrátnik nepúšťal do školy nikoho cudzieho, ani rodičov žiakov, pokiaľ ho okolnosti neprinútili. Títo dvaja by nemali nijakú šancu preklíznúť okolo neho! Jedine... jedine násilím.

Začala päste, aby si nevšimli, ako sa jej trasú ruky.

„Starešina chce s vami hovoriť, a to hneď!“ vyhlásil ulízanec už menej zdvorilým tónom.

Preľakla sa. Čo by urobili, ak by im chcela vzdorovať... A tak len neisto prikývla. „Musím sa... musím sa obliecť,“ povedala trocha roztráseným hlasom. „Počkajte... hneď to bude.“

Keď spokojne prikývli, zatvorila za sebou dvere šatne.

Spolužiaci na ňu zmätene hľadeli. „Čo to je za chlapov?“ rozrušene vyhrkla Kača. Snažila sa šepkať, ale Mija si bola takmer istá, že muži za dverami ju počuli.

„Vyzierajú ako mafiáni,“ zašepkal Andy.

Mija sa zatiaľ rozhliadala naokolo. Rozmýšľala, ako by im ušla, ale v malej uzavretej miestnosti to bolo takmer nemožné. „Neviem, čo sú zač...“ zašepkala a pristúpila k mreži, ktorá oddeľovala ich šatňu od vedľajšej. Zaprela sa do nej a skúšala jej pevnosť.

„Chceš im ujsť?“ opýtal sa ktosi potichu. Nezaujímal ju, kto to bol. Najdôležitejšie sa jej teraz zdalo čo najrýchlejšie vymyslieť plán, ako sa vyhnúť stretnutiu so starešinom Metojom.

Otočila sa k ostatným: „Preleziem do vedľajšej šatne a vy ich, prosím, zabavte a odvedte ich pozornosť.“

„A kam chceš ísť?“ vystrašene sa spýtala Kača.

Mija sa už zaprela do mriežky a opatrne preliezala na druhú stranu. Vedľajšia šatňa už bola prázdna, takže nikomu nemusela vysvetľovať svoj netypický príchod. „Idem za ocom. Vy ich zatiaľ zdržte.“

Vtom ktosi zaklopal na dvere. „Starešina nerád dlho čaká!“ ozval sa ulízacov hlas.

Andy prikývol a ostatní spolužiaci urobili to isté.

Mija sa spotenými rukami chytila poslednej mriežky a zoskočila na zem. Práve vtedy sa dvere vedľajšej šatne otvorili a vyšiel z nich Andy aj so svojimi spolužiakmi. Mija cez mriežky videla, ako obracia ulízanca nabok a hovorí mu: „Viete, nemali by ste ju tak naháňať! Je to baba... tá kým sa vychystá!“

„Môžeš ísť, sú otočení chrbtom,“ nenápadne zašepkala Kača.

Mija nezaváhala, pristúpila k dverám a pomaly stlačila kľučku. Vedela, že ako každá kľučka v ich škole, aj táto určite zavŕzga.

„Nepoznáte baby? Asi ešte nie ste ženatí, že!?“ poznamenal niekto ďalší,

aby prehlušil tiché zavrzganie. Keď otvorila dvere a uvidela oboch mužov otočených chrbtom k nej, srdce jej bilo ako zvon.

„Dievča by starešinu nemalo nechať čakať,“ nevro protestoval ryšavec.

To som ani netušila, pomyslela si a vôbec jej na tom nezáležalo. Potichu vyklzla z dverí a opatrne prechádzala okolo nich.

„Ako ste povedali, je to dievča!“ pokračoval Andy vo svojej hre. „Určite sa pred stretnutím s tým vašim starým šinom chce upraviť, aby urobila dobrý dojem...“

Mija sa zrazu rozbehla a rýchlo utekala k schodisku.

„Hej!“ začula za sebou.

Uvedomila si, že sa nemala tak skoro rozbehnúť. Skôr ako stihla zabočiť do chodby vedúcej ku schodom, muži sa rozbehli za ňou.

„Hej, počkajte!“ kričal za nimi Andy. „Šla sa len upraviť na záchod!“

Mija by na to isto poznamenala, že naivnejšiu výhovorku si ani nemohol vymyslieť. Musela však utekať, čo jej sily stačili. Zabočila na schodisko a uhaňala ku kabinetu matematiky, kde mal byť jej oco. Vedela, že ak to stihne, skôr ako ju muži dobehnú, bude v bezpečí. Alebo v to aspoň dúfala.

Rýchlo sa približovali. Ich dupot sa rozliehal po celom schodisku a zo sekundy na sekundu ho počula hlasnejšie. Hoci mala dobrú kondíciu, muži ju bez problémov doháňali.

„Stoj!“ kričal za ňou ulízanec.

Rozbehla sa ešte rýchlejšie, schody brala po troch (to bola jedna z výhod jej nezvyčajnej výšky). Potom uhaňala po prázdnej chodbe až k dverám v jej strede. Ledva lapala po dychu. Dupot mužov sa už tak približoval, že to dlhšie nevydržala a obzrela sa za nimi. Delilo ich od nej len niekoľko metrov. Ulízanec bol oveľa rýchlejší ako jeho ryšavý kolega a mal aj oveľa hrozivejší pohľad.

„Ocko!“ zakričala zúfalo na celú chodbu. Obaja muži v tej chvíli zastali.

Mija dobehla k dverám kabinetu a práve chcela na ne zabúchať, keď sa dvere otvorili a vyšiel Ivan Vilhan. „Mija. Čo sa...“ Keď uvidel mužov letiacich za ňou, zarazil sa.

Otvorili sa aj dvere ďalšieho kabinetu a z nich vykukla učiteľka Denglovičová: „Čo sa to tu deje?“

„Naháňajú ma!“ vysvetľovala Mija zadychčane a ukázala na mužov kráčajúcich smerom k nim. Netváрили sa ani trocha prietиво. Denglovičová si ich spod okuliarov podozrievavo premeriavala.

Ulízanec takmer prebodol Ivana nahnevaným pohľadom. „Starešina Metroj s ňou chce hovoriť,“ vyhlásil a pritom opäť zdôraznil meno toho muža.

Zdalo sa, že Ivan tým dvom smiešnym slovám rozumel, lebo viditeľne zbledol. „Ako...?“ zajachtal. Po chvíli sa spamätal, otočil sa k učiteľke Denglovičovej a povedal: „Môžete byť pokojná, ide o nedorozumenie. Sú to moji priatelia.“

„Priatelia?“ nedôverčivo zopakovala Mija.

„V poriadku, v poriadku,“ prikývla Denglovičová a zmizla za dverami svojho kabinetu. Muži zastali pred Ivanom a premeriavali si ho pohľadom. Nebolo z nich cítiť ani kúsok priateľstva. Skôr akoby ním opovrhovali.

„Ako ste nás našli?“ opýtal sa Ivan, prehliadajúc ich nevraživé pohľady aj Miju, ktorá zmätene hľadela raz na neho, raz na mužov.

„Starešina Metroj chce s ňou hovoriť,“ zopakoval ulízanec.

Ivan položil ruku na Mijino plece a prižmúril oči. „To by musela chcieť aj Mel a...“

„Zomrela,“ chladne ho prerušil ulízanec.

Ak Ivana pohľad na tých mužov šokoval, táto veta ho načisto vyviedla z miery. Jeho tvár celkom splývala s bielou stenou. Jednou rukou zovrel Mijino plece a druhou sa oprel o zárubňu dverí.

Mija lovila v pamäti, či jej oco poznal niekoho s menom Mel. Zišla jej na um len mama, ale tá zomrela už pred štrnástimi rokmi!

„Ideme za Metrojom,“ vyhlásil ulízanec. Neznelo to ako žiadosť, ale ako oznam, ktorý mali všetci rešpektovať.

„Ako... ako sa to stalo?“ vysúkal zo seba Ivan, no jeho hlas znel akosi cudzo. Pera sa mu triasla.

„Marioto,“ odvetil ulízanec a otočil sa smerom ku schodom.

Premýšľala, či ide opäť o nejakú šifru, ktorej rozumeli len oni traja, alebo o slovo z nejakého cudzieho jazyka, ktorý ešte nikdy nepočula.

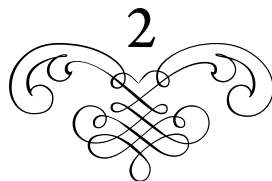
Ivan potriasol hlavou. Šokovane hľadel na ulízancov chrbát, akoby ani nevnímal okolitý svet a vyrovnával sa s tým, čo sa pred chvíľou dozvedel.

„Čo sa to deje?“ nechápavo sa spýtala Mija. „Kto bola Mel? Odkiaľ poznáš...“

„Podťe,“ netrpezlivo im prikázal ryšavý muž.

Ivan nasucho preglgol, pustil Mijino plece a zatvoril dvere kabinetu. Všimla si, že sa mu chvejú ruky. „Musíme sa stretnúť so starešinom. Ničoho sa neboj, všetko bude v poriadku,“ povedal pošepky.

Mija však mala pocit, že vôbec nič nie je v poriadku.

Rozprávka za siedmimi horami

„O čaro... čo?“

„Čo sa deje, Mija?“

„Čo od teba chcú?“

„Kam idete?“ pýtali sa jej spolužiaci, keď sa vrátila do šatne po školskú tašku. Ivan a neznámi muži stáli pred dverami a netrpelivo na ňu čakali.

„Neviem, nič neviem,“ odvetila nervózne, keď si dávala tašku na plecيا. „Vraj sú to otcovi priatelia, nič viac neviem.“ Otočila sa a vyšla zo šatne. „Čaute,“ pozdravila ich a potom v sprievode mužov a otca vykročila k východu školy. Keď prechádzali okolo vrátnika, akoby bol duchom neprítomný, akoby okolitý svet ani nevnímal. Keď už ostatní boli pri dverách, ulízanec sa pri ňom zastavil a pozrel sa mu priamo do očí. Muž sa striasol ako po prebudení zo zlého sna a zmätene sa rozhliadal okolo seba. Skôr ako si všimol Miju a jej spoločníkov, vyšli zo školy do horúceho septembrového dňa. Do tváre im fúkal jemný vánok a strapatil im vlasy. Všetkým okrem ulízanca, ktorý ich mal stále bezchybne upravené.

Mija sa už nepokúšala zakryť svoju nervozitu. Ruky sa jej triasli celou cestou až k parkovisku, kde zvyčajne stáli len autá učiteľov zo školy. Dnes tam bolo ešte jedno, ktoré nepatrilo nijakému pracovníkovi. Učiteľ by si na čosi také nenašetril ani do konca života. Mija síce ešte nikdy nepočula o takejto značke, akési MaGi II 10, ale bola si istá, že je to jedno z najdrahších

aut, aké kedy videla. Bolo dlhšie ako obyčajné autá, malo modrú metalízu, svetlá čudného elipsoidného tvaru a vyvýšenú strechu ako džíp.

Viac ako auto ju však zaujal muž stojaci vedľa neho. Mal asi dva metre. Tmavý oblek len zdôrazňoval jeho vysokú a mohutnú postavu, ktorá aj napriek jeho veku vyvolávala obrovskú autoritu. Biele vlasy mal zviazané do krátkeho vrkoča, pod špicatým nosom sa mu vynímali biele fúziky. Žiari-vomodré oči upieral priamo na Miju. Boli také chladné, až jej po chrbte prešli zimomriavky. Pery mal pevne stisnuté, no Mija si nebola istá, či tým dáva najavo zlosť, alebo je to jeho zvyčajný výraz tváre.

Muž pôsobil ako socha – nehybná, studená socha, o ktorej nevedela, čo od nej môže očakávať. Mija usúdila, že to je ten starešina Metoj, a v duchu si blahoželala, že utekala za svojím ocom a nešla hneď s tými chlapmi. Už len pri myšlienke, že by mu mala čeliť celkom sama, ju striasalo.

Ak toto nie sú mafiáni, kto by nimi potom bol, dočerta? pýtala sa samej seba. A čo majú spoločné s jej ocom? A najmä, čo chcú od nej?

„Chcel som hovoriť len s dievčaťom,“ vyhlásil starec ladovým hlasom. Videla, že sa hnevá. Inštinktívne hľadala na jeho obleku vydutinu, kde skrýva zbraň.

Ivan, o hlavu nižší ako ten desivý starec, zodvihol hlavu a prehovoril: „Najprv sa musíme porozprávať my dvaja.“

Mija by neprotestovala, keby otec povedal, že sa s ním nebudú rozprávať vôbec.

Starec si jej otca povýšenecky premeral. „Nebudem s tebou diskutovať o svojich rozhodnutiach. Nezabúdaj, kto si!“

„Viem, kto som,“ precedil pomedzi zuby Ivan, „som úbohý klanový odpadlík, ale som aj jej otec!“

„Muž, čo ju vychoval,“ opravil ho starec a ešte stále ho prebodával nahnevanejším pohľadom.

Mija sa zamračila. Očividne ani jednému z nich neprekážalo, že osoba, o ktorej sa rozprávajú, stojí vedľa nich a ničomu nerozumie.

Starešinovi z očí srašli blesky. Bolo zjavné, že Ivan pri pohľade do nich stráca odvalu. Nervózne sa pohol, hlava mu klesla. „Nič o nej neviete,“ pokračoval miernejšie, „nechajte ma, nech jej najprv všetko vysvetlím. Aj ja

potrebujem poznať odpoveď na niektoré otázky. Po štrnástich rokoch mám právo vedieť, čo chcete...”

„Nemáš nijaké právo!“ nahnevane ho prerušil starešina. Mija takmer nadskočila. „A už vonkoncom nemáš právo odo mňa niečo žiadať!“

Ivanovi ovisli plecيا: „Tak mi aspoň dovoľte všetko jej vysvetliť... Mija o ničom vôbec nevie, netuší, kto ste.“

„A veľmi by ma to zaujímalo,“ dodala. Ešte stále sa mračila.

Starešina nadvihol jedno obočie. „Čo vieš o svojej matke a Ľubietovej?“ opýtal sa jej.

„O Ľubietovej?“ zopakovala. „O čom to hovoríte? To je nejaké mesto či dedina? Čo to má spoločné s mojou mamou?“

Starešina sa na chvíľu zamyslel, potom sa otočil k Ivanovi. „Máš auto?“

Ivan prikývol.

„Nasadni s dievčaťom do Vilhanovho auta a nasledujte nás,“ prikázal starešina ulízancovi. „Pôjdeme k vám domov,“ oznámil Ivanovi a dodal: „Povedieš nás.“

Usadil sa na zadné sedadlo vo svojom aute a kývol na Ivana, aby si sadol vedľa neho.

Ivan podal ulízancovi kľúče a sklonil sa k Miji. „Počúvaj, sľubujem, že ti všetko vysvetlíme...”

„Tak by ste s tým už mohli začať!“

„... ale teraz nastúp do auta. Doma sa všetko dozvieš.“

Mija si založila ruky v bok: „Najprv mi povedz, kto sú títo ľudia!“

Otec sa nervózne obzrel za seba: „Ehm...”

„Nezdržiavaj, Ivan!“ kričal na nich netrpezlivý starešina.

„... obávam sa,“ zašepkal Ivan Miji, „že sú tvoja budúcnosť...”

Asi neexistovalo nič, čím by ju vydesil viac! Naprázdno prehltna.

„Je asi naivné pýtať sa vás, kto je ten starešina Metoj a čo mal spoločné s mojou mamou, že?“ opýtala sa Mija ulízanca. Sedela na prednom sedadle v aute svojho oca. Stáli na križovatke, tesne za starešinovým MaGi II 10.

Ako predpokladala, ulízanec neodpovedal.

„A kde je tá Ľubietová?“ pokračovala ďalej. Cítila, že rozprávanie ju veľmi

upokojuje, a tak s tým nemienila prestať, hoci videla, že odpovedí sa nedočká. „Čo odo mňa vlastne chce? Čo znamená klanový odpadlík? Alebo...“

„Všetko vám vysvetlí starešina,“ odvetil ulízanec. Naštartoval a uháňal za MaGi po nitrianskych uliciach k Ivanovmu domu.

„Čo má môj ocko spoločné s vami?“ pýtala sa ďalej, akoby ho predtým nepočula. „Odkiaľ ho poznáte? Odkiaľ poznáte mňa? Čo máte spoločné s mojou budúcnosťou? Tá Mel, o ktorej ste hovorili, že zomrela, nie je moja mama, pravda? Ona zomrela už dávno, a vy ste o tom hovorili, akoby to bolo niečo nové...“

„Zbytočne mi kladiete otázky. Nemám právo vám nič vysvetľovať,“ ulízacov hlas znel už otrávene.

Prevrátila oči. Takže on nemá právo jej nič vysvetľovať! „Nemáte nijaké práva rovnako ako môj ocko? Ešte ste nepočuli o ľudských a občan...“

„Mohli by ste byť, prosím, ticho? Potrebujem sa sústrediť na jazdu,“ prerušil ju ulízanec prehnane zdvorilým tónom. Zahryzla si do pery. Ešte pred pár minútami by mala strach, keby ho takto rozčúlila, ale po tom, ako sa stretla s Metojom, pochopila, že od ulízanca jej nič nehrozí. Ten len vykonával starešinove príkazy. Jediná osoba, čo jej naháňala strach, bol Metoj a dala by všetky svoje úspory za to, aby sa s ním už nikdy nemusela stretnúť.

O niekoľko minút dorazili k jej domovu. Keď zastavili, hneď vyskočila z auta.

Zo starešinovho auta vystúpil najprv Ivan. Keď na školskom parkovisku nasadal do auta, bol bledý a rozrušený. Teraz, keď vystúpil, tváril sa absolútne zničené. Ulízanec mu podal kľúče od jeho auta a on ich takmer bezmyšlienkovite zovrel v ruke. Zbadal Mijin zmätený pohľad a pokúsil sa o povzbudivý úsmev. Podarila sa mu len čudná grimasa, pri ktorej Miji zovrelo hrdlo.

Napadlo jej, že sa rozbehne, pokúsi sa utiecť, ale keďže veľmi dobre poznala ulízacovu kondíciu, vedela, že by mu neušla. A tak len bezmocne nasledovala svojho oca, starešinu a mužov.

Cestou nik neprehovoril jediné slovo. Keď prešli neupravenou záhradou smerom k verande, starešina svojim mužom zavelil: „Počkajte tu.“

Prikývli. Ako psy, prebleslo Miji myslou.

Ivan si z vrečka vybral kľúče a otvoril dvere. Starešina vošiel ako prvý, Mija prekročila prah dverí hneď po ňom a školskú tašku rýchlo zhodila na zem v predsieni. Ivan kráčal pomaly, akoby chcel oddialiť to, čo má prísť. Hoci Mija netušila, čo to je, cítila, že to ovplyvní jej život... a že sa jej to vôbec nebude páčiť.

Ivan ich zaviedol do obývačky, starešina si sadol na veľkú pohovku a naznačil Miji, aby si sadla oproti nemu. Jej otca si takmer nevšimol.

Mija sa tvrdohlavo postavila vedľa Ivana za ponúkanú pohovku a čakala, čo sa bude diať.

Starešina prikývol: „V poriadku, ako chceš.“ Pomrivil sa na sedadle, aby si urobil pohodlie. Ruku si položil na operadlo a potom začal: „Zistil som, že o našom klane, svojej rodine ani o čarodejníkoch nič nevieš, preto ti najprv vysvetlím základné fakty a až potom dôvod svojej návštevy.“

„O čaro... čo?“ vyhrkla. *O čarodejníkoch? Toho muža musia hľadať v blázinci!*

Metoj sa na ňu prísne pozrel. Jeho modré oči jej dali jasne najavo, že jej reakcia sa mu vôbec nepáčila. „Budem ti vďačný, ak ma nebudeš prerušovať. Nemáme veľa času.“

„Času na čo?“ opýtala sa.

„Neprerušovať!“ zopakoval dôraznejšie.

Začala päste. Správal sa k nej rovnako ako k tým mužom na verande. Ako ku psovi! Najhoršie však bolo, že nemala odvahu vzdorovať mu. Tomu mužovi by sa len málokto odvážil protirečiť.

„Som starešina Lubietovej, Metoj.“ Tá veta sa skladala zo štyroch slov, z toho trom takmer vôbec nerozumela! Keď zachytil jej zmätený pohľad, dodal: „Všetkému po čase porozumieš, len pozorne počúvaj. Lubietová je občajným ľuďom známa ako dedina, kde žijú nenápadní a prostí ľudia. V skutočnosti tak ako mnohé ďalšie dediny alebo osady sveta patrí do Spoločenstva a určite v nej nežijú občajní ľudia.“

Nadvihla obočie. „Čarodejníci?“ Ak by pred ňou nesedel práve tento muž, možno by sa pri tej myšlienke nahlas zasmiala.

V ľadových očiach sa mu nebezpečne zaiskrilo. „Neprerušovať!“

„Už som ticho,“ zašepkala nahnevane.

Pred tým, ako začal hovoriť ďalej, prstami poklopkal po operadle. „V Lu-

bietovej sídli čarodejnicky klan. Áno, žijú tam ľudia s magickou mocou. Pred obyčajnými, nečarodejníkmi, ju však dôsledne ukrývajú. Zaväzuje ich k tomu Dohoda – stáročný dokument, čo tvorí základ celého magického sveta. Jeho história siaha až do siedmeho storočia nášho letopočtu.“

„Aha,“ prikývla Mija a zmätene sa pozrela na oca. Ten však vyzeral, ako-by ho muška poletujúca okolo kytice kvetov na stole zaujímala viac než starešinovo rozprávanie o čarodejníkoch.

„O tom, ako žili čarodejníci pred Dohodou, vieme len pramálo a mnohé z teórií si protirečia,“ pokračoval Metoj. „Jedno však vieme, kedysi žili kočovným spôsobom života. Putovali po krajine len v malých skupinkách. Neskôr sa však rody rozrastali a podmienky na prežitie sa sťažovali. Iste ste sa učili o tom, aké nepokojné časy nastali pre Európu po sťahovaní národov. Zasiahli aj naše rody. Tie sa začali spájať do väčších klanov pod vedením jedného vodcu – starešinu. Veľmi rýchlo sa rozrastali a podmienky na ich kočovanie sa zhoršovali. Okolnosti ich donútili usadiť sa. Aby svoju pôdu chránili pred nájazdmi iných kmeňov, museli sa spájať s ďalšími a ďalšími čarodejnickými klanmi. Zvoliť si vodcu bolo čoraz náročnejšie. Čarodejníci sú mocní ľudia s nezávislým duchom. Bolo pre nich ťažké vzdať sa svojej slobody a podriaďiť sa cudziemu starešinovi, najmä keď dovtedy žili veľmi odlišným spôsobom života. Vznikali roztržky tak vnútri klanov, ako aj zvonka. Útočili na nich iné kmene, predovšetkým Avari, lebo osídľovali pomerne úrodné oblasti, a vnútri sa bili starešinovia o vodcovstvo. Tieto dlhotrvajúce spory čarodejníkov oslabovali. Zbytočne prichádzali o silných vojakov. Problém vyriešil vtedy ešte mladučký, no mimoriadne talentovaný čarodejník. Ponechal klanom ich suverenitu aj starešinov, a sám sa vyhlásil za Hlavu Spoločenstva, teda osobu, ktorej podliehali aj samotní starešinovia. Bol síce mladý, ale veľmi trúfalý, preto ho čarodejníci vysmiali. Samo však nebol nijaký hlupák. Obklopil sa mocnými čarodejníkmi, ktorým sľúbil, že sa stanú Najvyššími, teda že budú mať veľké právomoci pri riadení celého Spoločenstva, hoci nie také veľké ako on. Klany, ktoré jeho a ostatných Najvyšších nerešpektovali, si postupne podroboval. Jeho moc postupne narastala. Mnohí sa mu vzdali aj bez boja, zo strachu, ale aj vediac, že on je ten silný vodca, ktorého potrebovali. Musel čeliť aj nájazdom

cudzích kmeňov, ale postupne ich potláčal. Niekoľkokrát sa ho čarodejníci pokúsili zabiť a zaujať jeho miesto, no Samo vždy prežil. Po rokoch bojov všetky klany spojil do jednotného Spoločenstva a vytvoril vlastnú ríšu.

Jeho slovo rešpektovali ako zákon a potom, keď Avarov vyhnal zo svojho územia, nastali roky mieru. Relatívneho mieru, dodal by som. Samo stále musel utvrdzovať svoju moc, čeliť útokom Najvyšších, čo by radi získali viac moci alebo dokonca nastúpili na jeho miesto Hlavy Spoločenstva. Bol však schopný udržať si postavenie a všetky podobné pokusy boli márne. No vedel, že ani jeden z jeho synov by nedokázal pokračovať v jeho šlapajach a ochrániť si moc. Preto pred smrťou urobil vážne rozhodnutie, ktoré ovplyvnilo celú našu budúcnosť.

Spísal Dohodu, zákony a nariadenia, ktoré mali platiť pre všetkých čarodejníkov. Zvolal Prvý čarodejnícky snem. Stretli sa na ňom všetci starešiovia Spoločenstva a spolu vypracovali dlhý zoznam práv a povinností klanov, Najvyšších aj Hlavy Spoločenstva. Klany sa stali nezávislejšími ako za jeho vlády a Hlava Spoločenstva sa zase musela vzdať niekoľkých svojich výhod aj preto, aby moc až tak nelákala závistlivcov, aj preto, že udržať si taký vplyv by mohol len veľmi silný čarodejník a takí sa často nerodia.

Samo sa tak chcel vyhnúť ďalším vojnám. Preto napríklad Dohoda zakazuje akékoľvek zväzky medzi členmi dvoch odlišných klanov. Nechcel, aby sa klany miešali. Ak sa predsa len chcú zosobašiť členovia odlišných klanov, musia sa vzdať svojho klanového príslušenstva. Stanú sa odpadlíkmi a opustia svoje rodiny a klan. Svoje miesto nájdu v niektorom zo slobodných čarodejníckych miest. Najznámejší je Polis, kde sídli aj terajšia Hlava Spoločenstva a Najvyšší.

Členovia jedného klanu nesmú napríklad vstúpiť na územie druhého klanu bez súhlasu jeho starešinu. Dôvod je rovnaký – je to spôsob, ako sa vyhnúť sporom a zabrániť tak potenciálnej vojne.“

Metoj na chvíľu stíchol a zahľadel sa na Miju. Nič nepovedala, len naňho zamračené hľadela. Znova poklopkal po operadle a pokračoval: „Len mesiac po tom, ako bola Dohoda spísaná a všetci starešiovia a Najvyšší sa podpisom zaviazali podriaďiť sa jej, odovzdali jej svoju slobodu a ona ich na revanš chránila a zvýhodňovala, Samo zomrel a Dohoda na-

dobudla platnosť. Celé jej znenie platí až dodnes. Vo výnimočných prípadoch dovoľuje Hlave Spoločenstva porušiť jej zákony, ale nemôže ju zmeniť alebo konať proti nej.

Po Samovej smrti sa jeho ríša rozpadla na klany, ktoré existovali takmer nezávisle od ostatných. Najvyšší a Hlava Spoločenstva zasahovali do ich záležitostí len v krajných prípadoch. Neobmedzovali ich, a tak sa klany začali pomaly, ale iste šíriť po celom svete. Dnes nás naozaj nájdeš takmer všade v malých klanových skupinkách, ktoré žijú v spoločnej dedine, alebo dokonca len v spoločnej osade. Klanov nikdy nebolo dosť na to, aby vytvorili mesto. To je však dobre, lebo nie sme takí nápadní. Tak, to je ten základ, ktorý by si mala poznať. Ak sa chceš dozvedieť viac, musíš si to prečítať v knihách.“

Mija sa čoraz viac mračila. Nevedela, čo si má o tom myslieť. Metoj nepôbil ako človek, ktorý rád rozpráva anekdoty alebo rozprávky na dobrú noc, no to, čo hovoril, jej znelo presne tak! Ešte aj na rozprávku to bolo priveľmi pritiahnuté za vlasy! „Nuž...“ zaváhala, „... a ešte dodajte, že Samovo druhé meno bolo Klaus a na Vianoce nám nosí darčeky!“

Metoj zaťal čelusť.

„Hovoril som vám, že vám neuverí,“ ozval sa Ivan.

„To je, myslím, jasné!“ vyhrkla. „Nemám päť rokov, už som vyrástla z rozprávok, čo sa odohrávali za siedmimi horami a siedmimi dolami!“

Starešina sa zamračil až tak, že sa mu šedivé chlpy na okrajoch obočia zježili. „Amulet,“ povedal a preniesol pohľad na Ivana. „Daj jej amulet!“

Nechápavo sa pozrela na otca: „Aký amulet?“

„A nech ide poň sama,“ dodal starešina.

Ivan prikývol, vytiahol z vrečka nohavíc kľúče a chvíľu sa v nich prehľadal. Napokon vytiahol guľatú modrú kľúčenku, takú drobnú, že sa medzi kľúčmi strácala, a odvesil ju z krúžka, na ktorom visela. Podával jej ju so slovami: „Vieš, kde máš hľadať?“

„Odkiaľ by som to mala vedieť?“

Smutne sa usmial: „Vždy ťa to tam ťahalo. Chod' do mojej izby a v zásuvke nočného stolíka nájdeš...“

Miji sa rozšírili oči od úžasu. „Viem,“ prerušila ho a vzala si kľúčenku.

„Vezmi si amulet a vráť sa naspäť,“ prikázal jej starešina.

Vôbec sa jej nepáčilo, že jej vo vlastnom dome rozkazuje, ale v tej chvíli bola pre ňu podstatnejšia kľúčenka, ktorú zvierala v ruke. Bez slova vyšla z obývačky. Nechala tam oboch mužov a dlhými krokmi kráčala do ocovej izby. Vedela celkom presne, kam má ísť. Už od detstva ju hrýzla zvedavosť, čo obsahuje drobná truhlička, menšia ako jej dlaň, ktorú oco skrýval v zásuvke svojho nočného stolíka. Nikdy jej to neprezradil, vždy len odvetil: „Je tam tajomstvo, ktoré dúfam nikdy nespoznáš...“

Ako dievčatku jej to znelo veľmi dramaticky a záhadne, preto to jej zvedavosť ešte viac znásobilo. Truhličku sa pokúšala otvoriť všetkými malými kľúčikmi, ktoré v dome našla, veľké by sa do nej ani nezmestili. Keď sa jej to nepodarilo, pokúsila sa veko vypáčiť nožničkami, nožom, a keď ani tak neuspela, začala ňou tlčiť o stenu, dúfajúc, že sa rozpadne. Truhlička to zázračne vydržala bez najmenšieho škrabanca, no na stene zostala prasklina. A na ocovej tvári nahnevaný výraz, ktorého sa nedokázal zbaviť celé dva dni.

Neskôr sa zmierila s tým, že obsah truhličky nikdy neuvidí. Nahovárala si, že si z nej oco utáhuje a vnútri sa v skutočnosti nachádza len akýsi cukrík alebo podobná hlúposť. No napriek tomu sa ho občas opýtala, či truhličku konečne neotvorí. Priťahovalo ju to k nej viac ako malé dieťa láka čokoláda a hračky.

Teraz... teraz sa konečne dozvie, čo sa skrýva vnútri.

Vošla do ocovej izby. Dvere nechala pootvorené a zamierila priamo k jeho posteli. Klakla si a z nočného stolíka vytiahla drevenú truhličku. Prstami prešla po jej hladkom povrchu. Zvláštne, srdce sa jej prudko rozbúchalo. Je možné, aby to súviselo... súviselo s tými Metojovými čarodějníkmi? Je možné, že vnútri sa skrýva niečo čarodejné? Amulet?

Možno na mňa vyskočí šašo na strunke a bude po tomto divadle, pomyslela si skepticky, no sama tomu tak celkom neverila.

Nestrácala viac čas. Pootočila truhličku tak, aby lepšie videla na drobnú podlhovastú kľúčovú dierku. Keď sa k nej priblížila s guľatou kľúčenkou, dierka sa rozvlnila ako hladina vody, do ktorej padne kameň. Po chvíli sa ustálila do okrúhleho tvaru. Miji sa dokonca zazdalo, že truhlička sa jej v ruke zachvela. No to sa jej skôr roztriasli ruky.

„Amulet,“ zašepkala a vložila guľôčku do kľúčovej dierky. Nato sa veko truhličky odklopilo a odhalilo okrúhly jantárovožltý amulet vo svojom vnútri. Mija naň chvíľu hľadela doširoka otvorenými očami. Potom truhličku položila na stolík.

Palcom a ukazovákom chcela amulet vytiahnuť, no keď sa jej prst dotkol jeho hladkého povrchu, vyšlo z neho žiarivé svetlo a celú jej tvár ožiarilo zlatistou farbou. Mija vystrašene odtiahla ruku. Svetlo zmizlo, nezostalo po ňom ani stopy.

Zamračené sa pozrela na amulet. Hľadala na ňom nejaké tlačidlo, spínač, niečo, čo mohlo spôsobiť ten záblesk, no zdalo sa, že je dokonale okrúhly, bez jedinej nerovnosti.

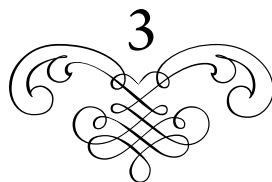
Zhlboka sa nadýchla, potom doň ukazovákom šťuchla a jej tvár opäť na zlomok sekundy osvetlila zlatistá žiara. Mija priložila k amuletu prst a ten sa opäť rozsvietil. Potom ruku odtiahla a svetlo sa vytratilo. Možno by tak pokračovala aj ďalej, keby si v tej chvíli nespomenula, že o dve izby ďalej sedí starešina a čaká na ňu. Ten starešina, ktorý jej pred pár minútami rozprával o čarodejníkoch a ona mala teraz pred sebou čosi, čo...

Nebola schopná tú myšlienku dokončiť, ešte stále sa jej to zdalo priveľmi šialené, priveľmi neskutočné!

Zaťala päšť a druhú ruku natiahla k amuletu. Vybrala ho a okolie zaplavilo žiarivé svetlo. Po chvíli sa však stratilo, amulet vyhasol, pokojne ležal v Mijinej ruke.

Ohromene naň hľadela. Cítila, že jej patrí. Akoby bol jej súčasťou, časťou jej ja, ktoré muselo dlhé roky spať a čakať na svoju chvíľu. Pevne ho zovrela v ruke a on sa takmer nebadateľne zachvel. Bol spokojný. Hoci sa to zdalo neskutočné, Mija presne vedela, čo amulet cíti... Cítila to tiež. Spokojnosť a zároveň obrovský zmätok. Prečo nedržala amulet v ruke už skôr? Prečo až teraz? Čo to všetko vôbec znamená?

„To zistím,“ zašepkala odhodlane a postavila sa. Metoj aj oco jej mali čo vysvetľovať.

Metojov zmysel pre humor

„Mám pokračovať alebo mi už veríš?“

Postavila sa a vyšla z Ivanovej izby. V ruke pevne zvierala jantárový amulet.

„...zničiť život tak ako im,“ začula Ivanov rozrušený hlas, keď kráčala po chodbe. „Teraz na to zostanete sám! Ne...“

„Stačilo!“ zrúkol naňho starešina. Mija zastala a počúvala. „Nebudem s tebou diskutovať o tom, čo urobím a ako to urobím, Ivan Vilhan! To je moje posledné slovo!“

V celom dome nastalo hrobové ticho. Mija si predstavila, ako sa muži v obývačke navzájom prebodávajú pohľadmi a svojho otca, ako sa voľky-nevoľky podrobujú starešinovi.

„Bol by som ti vďačný, keby si vošla do miestnosti!“ zakričal Metoj. „Dnes nás čaká ešte dlhý deň!“

Mija si bola istá, že ju nemohol vidieť, ale radšej sa nepýtala, ako vedel o jej prítomnosti. Vošla do obývačky a pozrela sa na oca. Ten nebol schopný opäťovať jej pohľad. Nemo hľadel na kyticu kvetov, ktorá ho oddeľovala od starešinu.

Postavila sa vedľa pohovky a pozrela sa na Metoja. Obočie mal ešte stále zježené a čeluste nahnevane zaťaté.

„Máš amulet?“ opýtal sa.

Otvorila dlaň a ukázala mu ho.

Prikývol a opäť poklopkal prstami po operadle. „Tušíš, čo to je?“

„Nie.“

„Sadni si,“ prikázal jej tvrdo.

Tvrdohlavo pokrútila hlavou: „Nie.“ Ešte stále bola vo svojom dome a ešte stále mala dosť rozumu na to, aby sama usúdila, či si potrebuje sadnúť, alebo nie.

Pozrel sa ešte tvrdšie. Na Mijino príjemné prevrpenie a najmä veľkú úľavu sa však ovládol a povedal: „V tom amulete sa skrýva tvoja moc. Preto ťa to k nemu odmalička ťahalo, ako povedal Ivan. Je tvojou súčasťou. Krátko po narodení prešla tvoja čarodejná moc do amuletu, rovnako ako v prípade každého žijúceho čarodejníka. Je to výnimočný čarodejný predmet. Poslúcha len svojho majiteľa a aj zničiť ho dokáže len on sám, nik iný. Jeho prítomnosť a silu cítiš. Si s ním úzko spätá. Bez neho nedokážeš čarovať a ani on nemá bez teba nijakú moc. Preto si nikdy nečarovala. Na praktizovanie mágie potrebuješ cítiť prítomnosť svojho amuletu, len on ti dáva silu čarovať. Tvoja matka nechcela, aby si čarovala, preto bol pred tebou po celý tvoj doterajší život skrytý. Nechcela ťa zatiahnuť do sveta mágie ani čarov, aspoň dovtedy, kým nepríde ten správny čas.“

„Svet mágie?“ pochybovačne zopakovala Mija. „A čo ufo? Koľko ste ich už videli?“

Starešina opäť zatiaľ čelúšť. Napadlo jej, že vďaka tomu zvyku sú jeho líčne svaly poriadne vypracované, ale neodvážila by sa čosi také ani podotknúť.

„Mija...“ začal Ivan váhavo.

S nadvihnutým obočím sa naňho pozrela.

„... starešina hovorí pravdu. V amulete sa skrýva tvoja magická moc.“

Zamračila sa.

„Amulet sa po tvojom dotyku rozžiaril, mám pravdu?“ opýtal sa Metoj netrpezlivým hlasom.

Neodpovedala.

„Dokáže to len amulet, ktorý sa dostane do rúk svojho majiteľa,“ pokračoval. „To asi nebolo dostatočne čarovné, aby si uverila...“

Zdržala sa komentára. Metoj bol už i tak dosť rozzúrený. Nemala na to, pravdaže, nijaké rozumné vysvetlenie, ale ani to Metojovo nepovažovala za práve najrozumnejšie...

„Nemám čas presviedčať ťa,“ zašomral. Pozrel sa na červené kvety vo váze. Potom mávol smerom k nim rukou, akoby bola vlhká a on chcel kvietky pokropiť kvapkami z nej. Namiesto kvapôčok z nej však vyšlo červené svetlo, pripomínajúce červený tieň, a zapálilo ich krvavým plameňom. Muška, čo okolo nich dovtedy poletovala, stihla len tak-tak uletieť do bezpečia.

Mija zaklipkala očami. „Tie kvety sme si vypestovali v záhrade...“ ľútosťivo zašepkala, keď bezmocne sledovala, ako ich lupienky horia a strácajú sa jej pred očami.

Z Metojovej ruky zrazu vyšiel ďalší červený tieň a plameň okamžite uhasil. Potom sa všetky kvety vzniesli do výšky a zamierili k Miji. Ich obhorené stonky a lupienky začali poletovať okolo Mijinej hlavy, akoby sa jej vysmievali.

„Mám pokračovať alebo mi už veríš?“ opýtal sa starešina netrpezlivo.

Videla ho len cez medzierky medzi jednotlivými stonkami. „Čary...“ zašepkala. Veľké modré oči nespúšťala z kvietkov, ktoré okolo nej ešte stále neúnavne tancovali.

„Myslím, že jej stačilo,“ povedal Ivan.

Vtom sa kvety zniesli nad jej hlavu a začali do nej narážať, odskakovať a opäť narážať. Mija sa ich pokúsila odohnať, ale ony sa jej ruke vždy šikovne uhli a opäť zaútočili.

„Zastavte to!“ zakričala na starešinu. No ten len sedel na pohovke a sledoval, ako jej do hlavy búsia obhorené kvety.

Zrejme jej chceli vtĺcť do hlavy vieru v mágiu. Doslovne.

Mija si oboma rukami zakryla hlavu, no kvety ďalej útočili.

„Už stačilo!“ vykrikol Ivan ešte nástojčivejšie.

Metojom to ani nepohlo. Mija odskočila o pár krokov vzad, no kvety sa s ňou presunuli a ďalej vrážali do jej hlavy, akoby lepšiu zábavu nikdy nepoznali. Pokúšala sa ich odohnať, ale boli vytrvalejšie ako muchy.

„Vôbec to nie je zábavné!“ zúrivo zakričala a schmatla všetky kvety, kto-

ré jej prišli pod ruku. Nahnevane ich zovrela a pocítila, ako ochabli. Ostatné kvety padli na zem. Odhodila aj zvyšné kvietky a s prižmúrenými očami sa pozrela na Metoja. „Ak mal toto byť prejav vášho zmyslu pre humor, mali by ste na ňom v budúcnosti ešte popracovať!“ vyštekla.

„Prvé pravidlo pre čarodejníka, ktoré sa musíš naučiť, je nebáť sa mágie!“ poučal ju ľahostajne, hľadiac na jej hnev.

„Toto sú vaše učebné praktiky?“ opýtal sa Ivan pobúrene.

Metoj mu nevenoval pozornosť. „Budeš sa toho musieť veľa naučiť a veľa dohnať, dievča,“ povedal Miji. „A nemysli si, že na teba bude niekto brať ohľady.“

„Čo by som mala dohnať?“ vyhrkla, ešte stále nahnevaná. Z vlasov si vyberala popol.

„Myslím, že to vieš aj sama. Učenie mágie. Dnes sa staneš členkou klanu Ľubietová a už zajtra sa začneš učiť, ako máš nakladať so svojou mocou.“

„Nehovorte!“ zasmiala sa. „A prečo by som to mala chcieť? Nepotrebujem vedieť, ako podpáliť kvety a útočiť nimi na bezbranných ľudí! Nepotrebujem vedieť, ako nakladať so svojou mocou, lebo nijakú nemám! Dnes som žila celkom pokojne aj bez toho a...“

„Je mi ľúto, ale v tomto prípade sa ťa nik nebude pýtať, či to chceš, alebo nie,“ mrazivo odvetil Metoj.

V tej chvíli Mija zabudla na strach, ktorý jej naháňal, zabudla na všetky obavy. „Takže vám je vlastne jedno, čo chcem alebo nie, jednoducho ste o mne rozhodli? Vy ste blázon!“ Otočila sa na oca: „Povedz niečo. Povedz mu, že k životu nepotrebujem nijaké čáry-máry! Nemá právo o mne rozhodovať!“

Triasla sa od zúrivosti. V ruke tuho zvierala amulet.

„Nerozhodol o tebe on,“ povedal zmierlivo. „Rozhodla o tom tvoja mama.“

„Kto?“ zhrozene vykrikla Mija. „Tá predsa zomrela!“

Metoj sa pomrivil na pohovke. „Melánia, tvoja matka, mi krátko pred smrťou povedala o tebe a požiadala ma, aby som sa o teba postaral. To znamená, že okrem iného mám zabezpečiť tvoje čarodejnícke vzdelanie. Už ťa viac nechcela skrývať pred čarodejníkmi, rozhodla sa...“

„Zomrela niekoľko dní po pôrode!“ prerušila ho zmätene. Vtom si spomenula na to, čo povedal Metojov muž ocovi v škole a zarazila sa.

„Tvoja matka žila až do minulého týždňa,“ previnilo zašepkal Ivan. „Nemohol som ti to povedať...“

Mija sa zmätene pozerala raz na Ivana, raz na Metoja. Ani jeden z nich jej však neplánoval vysvetliť, čo sa deje! „Prečo? Prečo? Prečo som o tom nevedela? Prečo...“ Mala toľko otázok, no ťažko zo seba dostala čo len jednu. Celý život žila s vedomím, že je sirota, a teraz sa dozvie, že jej matka – mimochodom, zrejme čarodejnica – vegetila kdesi v čarodejníckom klane a pred smrťou si zmyslela, že o jej dcéru sa má postarať tento strašný chlap?

„Všetko podstatné ti vysvetlím cestou do Ľubietovej,“ pokojne povedal Metoj. „O niekoľko hodín sa koná obrad, ktorým sa staneš členkou môjho klanu. Dovtedy sa odo mňa nijakých odpovedí nedočkáš.“

„Vôbec ma nevydierate, že?“

Ivan sa postavil a podišiel k nej. Mija nevedela, či sa má naňho hnevať, alebo ho ľutovať. Naozaj sa tváril zničený.

„Nemáš na výber,“ odvetil Metoj.

„Ten obrad je dôležitý, musíš ísť so starešinom,“ ticho povedal Ivan. Jeho hlas sa jej zrazu zdal taký cudzí a vzdialený...

„A ty? Hovoríš to, akoby...“

„... akoby som tam nemohol ísť,“ dokončil namiesto nej. „Vieš, Mija...“ zaváhal, akoby hľadal správne slová. „... klanoví odpadlíci sa v čarodejníckom svete netešia popularite...“

„Sú to vyvrheli,“ tvrdo ho prerušil Metoj. „Majú zakázané vstúpiť na územie klanu, z ktorého boli vylúčení. Čarodejníci by ho nikdy neprijali naspäť.“

„Ale... ale čo si urobil? Prečo si vyvrhel?“ Svojho oca poznala len ako mierneho a láskavého človeka. Urobil by pre ňu aj nemožné, hoci nebola jeho pokrvná dcéra... Čím sa mohol taký človek previniť, že sa z neho stal odpadlík?

Smutne sa usmial. „O tom sa porozprávame, keď... keď prídeš, dobre?“

Mala čoraz viac otázok a v podstate nijaké odpovede! Ruka, v ktorej dr-

žala amulet, sa jej začala potiť: „Všetko sa dozviem, až keď...? Naozaj by ste ma mohli začať rešpektovať a nevydierať ako malé decko!“

„Teraz na to nie je vhodný čas. Musíš ísť so starešinom do Ľubietovej. Pôjdete autom a všetko ti cestou vysvetlí. Porozpráva ti o mame aj o tvojom otcovi...“

„Chod' si zbalit' to najdôležitejšie. Čakajú nás aspoň štyri hodiny cesty. Nezabudni si amulet. Počkám ťa v aute,“ zavelil Metoj a postavil sa, akoby to považoval za vybavenú vec a nebolo o čom diskutovať. Vyšiel z obývačky a ani sa za sebou neobzrel. Ani na chvíľu nezapochyboval, že ho neposlúchne.

Mija za ním zhrozene hľadela. Naozaj ju chceli prinútiť, aby s tým človekom sama nasadla do auta a cestovala niekoľko hodín do bohom zabudnutej Ľubietovej? Sama?

„Nikam s ním nejdem!“ vyhlásila, keď sa Metojov chrbát stratil za dverami.

Otec jej položil ruku na plece a chlácholivo sa usmial. „Nemáš dôvod báť sa ho...“ Mija mala pocit, že Metoj robil celý čas všetko pre to, aby ju presvedčil o opaku! „Neublížil by ti...“

Pozrela sa na kvety ležiace pri jej nohách. „Naozaj?“

„Je to tvrdý muž, Mija, ale nie je krutý ani zlý,“ usmial sa. „Možno nemá vzťah ku kvetom a má zvláštne učebné metódy, ale to neznamená, že by ti ublížil. Ak by to tak bolo, určite by som ťa s ním nenechal samu odísť!“

„Jasné, jednoducho by si povedal nie a hotovo. Videla som, akú váhu má uňho tvoje slovo!“ Hneď keď to z nej vypadlo, najradšej by si bola zahryzla do jazyka.

„Uvedomujem si, že o mne asi nemáš tú najlepšiu mienku... a viem, že sa to ešte zhorší, ale ver mi...“ Tým ju naozaj neupokojil. „Je to len pre tvoje dobro. Keby to tak nebolo, našiel by som spôsob, ako nás z toho dostať. V najhoršom prípade by sme ušli. To však nie je potrebné, Mija. Pokojne ťa s ním pustím do Ľubietovej, lebo viem, že keď si s ním, nič ti nehrozí. Ver mi, prosím, a chod' s ním.“

Čo na to mohla povedať? Aj keby akokoľvek chcela zostať doma, oco by jej to nedovolil.

„Počkáš na mňa, kým sa nevrátim?“ opýtala sa.

Chvíľu na ňu mlčky hľadel, akoby váhal, čo má povedať. Akoby nevedel nájsť tie správne slová na to všetko, čo ich čaká. Po chvíli sa usmial a objal ju: „Áno, budem čakať, kým sa nevrátiš domov, a potom sa porozprávame. A nezabudni, že čokoľvek ti starešina povie, bude to len pre tvoje dobro.“

„Viem si predstaviť,“ zašepkala a v hlase nedokázala skryť obavy. Pevne ho objala.